

Allah Sevdiğine Dert Verir

Sabır çiçektir
Mutlaka açar

MEHMET YILDIZ

Psikolojisi Bozulan Hastalara Özel Tedavi Yöntemi

İnsan bir nimete sürekli maruz kaldığında o nimetin kendisine her an verildiğini fark edemez. Her gün binlerce defa nefes alıp verir ama çoğu zaman bunun farkında bile olmaz. Yaşadığımız her an Allah'ın^(c.c.) binbir esması üzerimizde tecelli eder ve Allah^(c.c.) bunu bizim de fark etmemizi ister ama bizler bunu esmalar sürekli tecelli ettiğinden yani şiddet-i zuhurundan dolayı fark edemeyiz. Mesela Allah'ın^(c.c.), yarattıklarına şifa verip iyileştiren manasında Şâfi ismi vardır. Bu isim bizim üzerimizde her an tecelli etse de bizler bunu ancak hastalıklara düşer olduğumuzda fark ederiz. Bu yüzden Allah^(c.c.), Şâfi esmasını daha iyi tanıyıp idrak edelim diye hastalıkları bize misafir olarak gönderir.

Hastalığın vazifesi, insanı gaflet uykusundan uyandırmaktır. Bizler asırlardır dile getirilen vaazlara, vazifesini yapmaya çalışan vaizlere lakayt kaldığımızdan Allah^(c.c.) da bize hastalıkları vaiz olarak gönderir. Mesela, tüm dünyanın gündemine oturan koronavirüs uzun süre insanları etkisi altına aldı ve birçok vaizin yıllarca anlatamadığı hakikatleri kısa süre içerisinde anlattı. İşlerinden ötürü Allah^(c.c.) için iki saatini ayıramadığını söyleyen insanlar, iki yıl boyunca işe gidemez oldu. Marjinal hayatlar

yaşayıp, belli bir ekonomik doygunluğa ulaştıktan sonra bedenini daha fazla eğlendirme arayışına giren, son model evler, arabalar, yatlar katlar alan insanlar, ruhlarını eğlendirip gezdirmedikleri için cesetlerini eğlendirip gezdirmeye çalıştıkları hengâmda virüs gibi bir musibet gelip gündemlerine oturdu ve aylarca evde hapis kalmalarına neden oldu. Böylece insanlar, cesedi eğlendiren o metaların ne kadar boş ve manasız olduğunu, taptıkları medeniyet saçmalıklarının, lüks ve şatafatlı hayatların hiçbirinin beş para etmediğini anladılar. Koronavirüs, bir selamlaşma veya sarılmayla bile bulaştığından, insanlar uzun süre anne babalarının, eş ve evlatlarının yanına yaklaşamadılar. Yani sevdiklerinden mahrum kaldılar. O dönemde herkes virüsten kaçmaya ve ölümün olmadığı bir diyar aramaya başladı. Aslında insanlar farkına varmadan ahireti aradılar. Bedenlerini değil de ruhlarını doyuracak şeylerin peşine düştüler. Çünkü hastalık, insanları gaflet uykusundan uyandırdı ve onlara asıl hayatın ahiret hayatı olduğunu hatırlattı.

Allah Bize Neden Hastalık Verir?

Hastalık, insanın yaratılış gayesine hizmet eder. Zahirde zulüm gibi görünse de hakikatte rahmettir. Eğer hakikatte de zulüm olsaydı, Allah^(c.c.) en sevdiği kullarından biri olan Hz. Eyyûb'ü^(a.s.) onca hastalık ve çileye maruz bırakmazdı.

Hz. Eyyûb'ün^(a.s.) hayatını ilk 70, sonraki 18 ve son 70 şeklinde üç döneme ayırdığımızda ilk 70 yılı servet içinde, saadetli ve bereketli geçerken sonraki 18 yıl hastalık ve sıkıntılarla geçer. O hastalıklarla boğuştuğu dönemde üstelik bir de evi çöker ve orada 13 evladını kaybeder. Bir iki dostu dışında herkes O'nu^(a.s.) terk eder. Hz. Eyyûb'ün^(a.s.) bu vaziyeti karşısında hanımı Leyya: “Ya Eyyûb! Sen Allah'ın sevgili bir kulusun. Dua etsen de Allah bu hastalığı senden alsın.” deyince, Hz. Eyyûb^(a.s.), “Hayâ ederim. Yetmiş yıl bana sağlıklı ve huzurlu bir ömür verdi, şikâyet

etmedim de hastalık verince mi şikâyet edeceğim?” diye cevap verir.

Hastalık hâli, duaların kabul olduğu bir hâldir. Bir insan: “Ya Rab! Hastalığımı benden al.” dese, aslında “Allah’ım! Benim dualarımın kabulünü al.” demiş olur. Dolayısıyla bizlerin, zahirde çirkin gibi görünen hastalıkların altındaki gerçek manayı okumamız elzemdir. Hastalığın içinde bir mana vardır ve bizler o manayı okumadan zahirinde takılıp kalırsak: “Acaba ne zaman geçecek? Hayatımı nasıl etkileyecek? Yeter artık dayanamıyorum!” der, hastalığın sadece sıkıntılı yanını görürüz. Manasına varıp, verilmek istenen ilâhi mesajları alırsak da “Bu hastalık beni gaflet uykusundan uyandırmak için geldi. Bana yaratılış amacımı hatırlatacak ve Allah’ın^(c.c.) esmalarını okutturacak. Vazifesi bitince de vedalaşıp gidecek.” der, istenen kulluk kıvamına erişiriz.

Hastalığın Manası Nedir?

Aydınlık, kendini en çok gecenin karanlığında belli eder. Bir aynanın arka yüzü ne kadar siyah olursa, ön yüzü görüntüyü o kadar kaliteli gösterir. Hastalıklar da aynanın karanlık yüzü gibidir. İnsan hastalıklara ne kadar düşer olursa, onda Allah’ın^(c.c.) esmaları o kadar okunur. İnsan, böyle zamanlarda esma tecellilerini daha iyi fark eder. Üstad Bediüzzaman, konu ile ilgili olarak Risale-i Nur’da: “Gecede zulümat nasıl nuru gösterir. Öyle de insan, zaaf ve acziyle, fakr ve hâcâtıyla, naks ve kusuruyla bir Kadîr-i Zülcelâlin kudretini, kuvvetini, gınâsını, rahmetini bildiriyor ve hâkeza, pek çok evsâf-ı ilâhiyeye bu suretle âyinedârlik ediyor.” der.

Bizler, Allah’ın^(c.c.) esmalarını ancak Allah^(c.c.) verdiklerini aldığı zaman anlayabiliyoruz. Kul olduğumuzu, aciz olduğumuzu ancak o zaman fark ediyoruz. Karnımız tok olduğu zaman Allah’ın^(c.c.) Rezzâk isminin; bedenimiz sağlıklı iken Allah’ın^(c.c.) Şâfi

isminin üzerimizdeki tecellisini idrak edemiyoruz. Bu esmaların tecellilerini anlamak için hastalığa maruz kalmamız ya da iyice acıkmamız gerekiyor. Bizler, bazen her şeyde var olan güzelliği cephelerini göremiyor ve hastalığı kötü bir şey zannediyoruz. Oysa her şey ya bizzat güzeldir ya da neticeleri itibariyle güzeldir. Mesela, sağlık bizzat güzelken, hastalık neticesi itibariyle güzeldir. Büyük bir nimetin kapısını açmaya vesile olduğundan o da bir nimettir. Bir insan hastalandığında, Allah'a^(c.c.) muhatap olduğunu, Şâfi isminin üzerinde tecelli ettiğini bilse, buna üzülmez; aksine sevinir. Hastalık sayesinde kazanılan manevi derece ve bu manevi derecenin cennet hayatındaki muazzam karşılığı düşünülduğünde, hastalığın meşakkati hiç iner.

Maddi hastalıklarda maddi reçetelere ihtiyaç olduğu gibi manevi hastalıklarda da manevi reçetelere ihtiyaç vardır. Bunun bilincinde olmayan kimi insanlar, "Yüz hocanın bir doktor kadar ehemmiyeti yoktur." gibi cahilane cümleler kurar. O kişiler, hayatın anlamını ve Allah'ın^(c.c.) Hay isminin tecellisini, sadece dünyadan ibaret sandığı için böyle düşünürler. Oysa dünyanın, ebedî ahiret hayatına nispeten üç kuruşluk dahi kıymeti yoktur. Ahiret hayatı dünya hayatından çok daha kıymetli olduğundan, manevi hastalıklarımızın tedavisi de dünya hastalıklarımızın tedavisinden o nispette daha önemlidir.

Bir gün adamın biri merhum Kırkinci Hoca'nın yanına gelerek bir süredir hasta olduğunu söyler. Hoca, Hastalar Risalesi'ni okuyup okumadığını sorunca da "Okudum hocam, okudum. Vay ki okumayanların hâline!" diye cevap verir. Risale-i Nur'da Yirmi Beşinci Lem'a olarak geçen Hastalar Risalesi'nde öyle derin bir mana vardır ki bu, toplum yapısını, şuur ve bilinç cihetiyle değiştirebilecek bir kuvvete sahiptir. Bu yüzden herkesin bu risaleyi mutlaka okuması gerekir.

Yirmi Beşinci Lem'a – Hastalar Risalesi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

* الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ *

وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ * وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ *

“O kimseler ki, başlarına bir musibet geldiğinde 'Biz Allah'ın kullarıyız; dönüşümüz de ancak Onadır' derler.”

(Bakara Sûresi, 2:156.)

“Beni yediren ve içiren Odur. Hastalandığımda bana şifa veren de Odur.”

(Şuarâ Sûresi, 26:79-80.)

İnsan, sağlığı bozulduğu için hastalandığını düşünür. Oysa kişi, bizzat Allah^(c.c.) irade ettiği için hastalanır. Çünkü musibet, isabet kökünden gelir. Hastalık, Allah'ın^(c.c.) kuluna bizzat, hususi olarak isabet ettirdiği bir ikramdır. Sana uğrayan hastalık başkasına gelse, ona hafif ya da ağır gelebilir ama sana tam gelir. Yani o hastalık, tam sana göre olduğundan ve sana o hastalıkla mukavemet etme gücü verildiğinden bizzat sana isabet eder. Nasıl ki bir terzi, sanatını göstermek için üstümüzde kıyafet dikerek sanatını icra ederse insan da istediği gibi tasarruf eder. Allah^(c.c.) da hastalık ve musibetler göndererek sanatını gösterir ve nakış nakış ördüğü esmasını tecelli ettirir. Hastalıkla seni ayine ederek sende kendisini tecelli ettirir ve aynı zamanda bu hastalığa mukavemet edebilecek sabır, şükür ve gücü de sana verir. Bu durumda sana düşen, Allah Azze ve Celle'nin Bakara Suresi'nin 156. Ayetinde buyurduğu gibi: “Doğrusu biz Allah'a aidiz ve kuşkusuz O'na döneceğiz.” demektir.

Şu Lem’ada, nev-i beşerin on kısmından bir kısmını teşkil eden musibettede ve hastalara hakikî bir teselli ve nâfi bir merhem olabilecek Yirmi Beş Devâyı icmâlen beyan ediyoruz.

Bediüzzaman Hazretleri, Hastalar Risalesi’nin sonunda, “Bu kitap her derde dermandır.” der. Bunu okuyan bir insan ister istemez; “Nasıl olur? Benim hastalığım maddi, senin anlattıkların manevi. Benim, maddi tedaviye ihtiyacım var. Gerektiği zaman ilaca, ameliyata, doktora ihtiyacım var. Nasıl olur da her derde deva olur.” diye düşünebilir. Ancak okuduğumuz Hastalar Risalesi, manevi hastalıklarımıza olduğu gibi maddi hastalıklarımıza da derman olur. Çünkü bu bir sünnetullahıdır, yani Allah’ın^(c.c.) kanunudur; bütün maddi hastalıkların kökü maneviyattadır. Mesela, bazen bir kelime insanın gözünden yaş gelmesine neden olabilir. Zahiren bakıldığında, söylenen kelimeler manevi olmasına rağmen gözden akan yaş ise maddidir. Mesela bazı insanlar, çok sevdikleri birisini kaybettikten sonra çeşitli hastalıklara yakalanır. O kişinin yaşadığı olay manevi bir mesele olsa da neticesi maddiyata yansır. Öyleyse her maddi hastalığın kökü maneviyattadır. Çünkü ceset, ayakta kalmak için ruha dayanır. Allah^(c.c.) ruhumuzu kabzetse cesedimiz hayatta kalmaya dayanamaz, hemen yere çöker. Ruhun ise bu anlamda dayandığı nokta, o maddi ve manevi hastalıklardan büyük olmalı ki onlara karşı galibiyet elde edebilsin. Öyleyse ceset ruha, ruh da Allah’a^(c.c.) dayanırsa, hastalık bizi gafletten uyandırarak bizlere Allah’ın^(c.c.) üstümüzde nakış nakış işlediği esmaların manasını okutturur. Vazifesi bitince de çekip gider.

İnsan, “Benim maneviyatım çöktü.” derken aslında “Benim ruhumda güç kalmadı.” demiş olur. Mesela, cesedimiz ne

kadar güçlü ve sağlıklı ise o kadar ağırlık kaldırabilir. İnsanın hastalıkta “Bardak kaldıracak takatim, gücüm kalmadı.” demesi bu meseleyi izah eder. Aynen öyle, ruhumuz da dayandığı yerden ne kadar güç alıp kuvvetlenirse, gelen tazyikatı o kadar kaldırabilir. Öyleyse, bizlerin gelen sıkıntılara, hastalıklara ya da musibetlere karşı sabredemememizin nedeni, ruhumuzu Allah’a^(c.c.) dayamıyor oluşumuzdur. Çünkü ruh Allah’a^(c.c.) dayanmazsa, sistem çöker.

Birinci Devâ

Ey biçare hasta! Merak etme, sabret. Senin hastalığın sana dert değil, belki bir nevi dermandır.

Sağlığı yerinde olan çoğu insan, acizliğini fazla hissetmediğı için ömrünü gafletle hatta günahlarla geçirir; ibadet ve şükürden uzak bir hayat sürer. Sıhhat ve afiyet ona gaflet örtüsü olur. Kişi, yıllarca iman dersi alıp şuur sahibi olsa bile sağlıklıyken her dakikasını bir gün ibadet hükmüne geçiremez, illaki gaflete düşer. Lakin hastalıkla geçirdiğı günlerde ise bu durum ortadan kalkar. Hastalıklar gaflet perdesini yırtar ve insan acizliğini hisseder, kul olduğunun farkına varır, ibadet eder, dua ve niyaz ile Allah’a^(c.c.) sığınır. Bir insan, hastalandığında şuuru ve muhakeme gücü artar ve o insanın her dakikası bir gün ibadet hükmüne geçer. Bu noktada kişiye düşen, sadece sabır ve şükürdür. Kişi, bu iki hâl üzerine bulunduğu takdirde, her bir dakikası bir gün ibadet hükmüne geçer. Ebedî âlemde sonsuz mutluluğa erer. İşte, hastalık bu yönüyle yaratılış amacımıza hizmet ettiğinden aslında insana dert değil, hakiki bir dermandır.

Çoğu insan, sıkıntıya düşüp başına bir musibet gelmedikçe “Allah!” demez. İmanın önemini sonradan anlayan insanların ekserisine baktığımızda, bir bela veya musibetten sonra hakikati

anladığını görürüz. Allah^(c.c.) da bunu bilip kullarından vazgeçmediği için kul hangi şartlarda Allah'a^(c.c.) yöneliyorsa onu o hâle getirir. Kiminin arabası kaza yapar, kiminin çocuğu hastalanır, kiminin şirketi batır ve hakeza... Herkese derecesine göre bela ve musibet gönderir. Öyle ki bir gün bir köyde deprem olur. Allah'ın^(c.c.) hikmeti, depremi sadece köyün imamı hissetmez. İmam Efendi sabah namazı için camiye gidince bakar ki cami cemaatle doludur. Buna çok sevinir, şevkle ve iştiyakla namazı kıldırır. İmam, namazdan sonra ellerini açarak, "Ya Rab! Bu cemaati buraya gönderen sebep neyse sen başımızdan eksik eyleme." diye dua eder. Demek ki Allah'ın^(c.c.) huzuruna hangi vesileyle gelinirse, Allah^(c.c.) da kulundan vazgeçmediğinden o vesileyi ondan eksik etmez.

Bir şeker hastası, parmak uçlarında kızarıklar oluştuğu için doktora gitse, doktor hastalığı için ona ilaçlar yazar ve yazdığı ilaçların her gün düzenli şekilde kullanılması gerektiğini söyler. Ancak hasta, doktorun verdiği ilaçları kullanmayıp sonra da "Parmak uçlarım morarmaya başladı." diye tekrar doktora gitse, bu sefer doktor, hastalığın ilerlediğini ve artık ilaçla tedavinin mümkün olmadığını söyleyip ameliyatı teklif eder. Hasta, ameliyat olmadan tedavi olmak istese de o fırsatı kaçırdığından mecburen neşter altına yatar. Böyle bir durumda doktor, hastası daha çok acı çekmesin, hastalık diğer uzuvlara da metastaz yapmasın diye neşteri vurur. Bu hâl, maddi hastalıklarda geçerli olduğu gibi manevi hastalıklarda da geçerlidir. Bizler manen hastayız ve bize iyi gelecek en güzel ilaç, Sevgili Peygamberimizin^(s.a.v.) mesajlarıdır. İlahi mesajları dinlemeyip Peygamberimizin^(s.a.v.) sünnetine lakayt kaldığımız her an hastalığımız ilerler ve sonunda neşter yemek durumunda kalırız. Böyle bir durumda Allah^(c.c.), "Kuluma neşter hükmünde bir bela ya da musibet göndereyim, ona bir hastalık arız edeyim ki gafletten uyansın. Yaratılış gayesini hatırlasın. Üstündeki esma nakışlarını okusun ve bana muhatap olsun." der, bizi manen ameliyat masasına yatırır. Bunu da canımızı yakmak için değil, bizi sevip bizden vazgeçmediği için yapar.